

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.450 van 12 november 2013
in de zaak A. 203.891/X-15.019.**

In zake : Emile CLEMENT
 woonplaats kiezend te 1500 Halle
 Tramstraat 21

tegen :

1. de STAD HALLE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Lindemans
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
 VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 22 november 2011 van de gemeenteraad van de stad Halle tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk uitvoeringsplan (hierna: GRUP) “Grote Weide” en van het besluit van 12 januari 2012 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij dit GRUP wordt goedgekeurd met uitsluiting van de zone voor woonreserve ressorterend onder artikel 3.5 van de stedenbouwkundige voorschriften en van de zoneringszone voor woonreserve van het grafisch plan.

 Tevens vraagt verzoeker “een dwangsom op te leggen van 2.500 euro per dag ingeval van niet-naleving van [het] vernietigingsarrest”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 220.089 van 28 juni 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen en tot het opleggen van een dwangsom verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 juni 2013.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Emile Clement, advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De gemeenteraad van de stad Halle beslist in 2005 om het bijzonder plan van aanleg nr. 30 “Grote Weide” in herziening te stellen, teneinde de uitbreidingsmogelijkheden van het regionaal ziekenhuis Sint-Maria te onderzoeken en een oplossing te bieden voor de voormalige rijkswachtkazerne en de zonevreemde rijkswachterswoningen.

Na een voorstudie en de uitbreiding van de opdrachtschrijving, wordt de procedure tot de opmaak van een GRUP “Grote Weide” ingeleid. Dit GRUP beoogt hoofdzakelijk de uitbreiding van het regionaal ziekenhuis in Halle mogelijk te maken met complementaire diensten en voorzieningen.

De aangestelde ontwerper maakt een screeningsnota op, en bij brief van 2 april 2010 laat de dienst Mer van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie weten “dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is”.

In de toelichting bij het eerste voorontwerp worden vier varianten onderzocht voor uitbreiding van het ziekenhuis. Besloten wordt dat de derde variant, met de uitbreiding tussen de Groebegracht en de Elbeekstraat, de meeste mogelijkheden biedt.

Een eerste plenaire vergadering vindt plaats op 8 september 2010.

Als gevolg ervan worden nog een vijfde variant onderzocht en een syntheseontwerp gemaakt waarin de positieve kanten van de eerdere varianten worden opgenomen. Onder andere worden in het syntheseontwerp de openluchtparkings gebundeld in twee parkeergebouwen.

Op 27 april 2011 wordt een tweede plenaire vergadering georganiseerd.

Op 28 juni 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Halle het GRUP “Grote Weide” voorlopig vast. Het voorlopig vastgestelde GRUP voorziet in een aangepast syntheseontwerp ten gevolge de tweede plenaire vergadering. Het aangepaste syntheseontwerp streeft ernaar al de voordelen te integreren van het syntheseontwerp zoals besproken tijdens de tweede plenaire vergadering en ze te combineren met een aanzienlijk zuiniger ruimtegebruik. De parkeerbehoefte wordt nu opgevangen in één parkeergebouw, met meerdere ondergrondse parkeerlagen.

Tijdens het openbaar onderzoek van 15 juli 2011 tot en met 12 september 2011 worden vijftien bezwaarschriften ingediend, onder meer door verzoeker.

De Gecoro van de stad Halle vergadert op 21 september 2011 en op 5 oktober 2011 over het plandossier, en adviseert de ingediende bezwaren grotendeels ongegrond te bevinden, maar tegelijk om nog een aantal aanpassingen te doen aan de stedenbouwkundige voorschriften, het grafisch plan en de toelichtingsnota bij het GRUP naar aanleiding van de ingediende adviezen en bezwaren.

Op 22 november 2011 stelt de gemeenteraad van de stad Halle het GRUP “Grote Weide” definitief vast. In het plan wordt geopteerd voor het aangepaste syntheseontwerp.

Bij besluit van 12 januari 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant het GRUP goed “met uitsluiting van: de zone voor woonreserve ressorterend onder artikel 3.5 op p. 16 van de stedenbouwkundige voorschriften en de zoneringzone voor woonreserve van het grafisch plan”.

4. Verzoeker woont aan de Tramstraat 21 te Halle. Het eigendom is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gesitueerd in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut en zal ten gevolge van het GRUP in een “Zone voor wonen – Tramstraat” (artikel 3.3 van de stedenbouwkundige voorschriften) liggen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Excepties

5. De eerste verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep om reden van, eensdeels, een “gebrek aan (duidelijke) middelen” en, anderdeels, een “gebrek aan persoonlijk, rechtstreeks en zeker belang”.

Wat de tweede exceptie betreft, werpt de eerste verwerende partij op dat verzoeker de geleden hinder en nadelen niet voldoende concreet maakt, dat niet is aangetoond dat er tussen zijn perceel en het parkeergebouw een rechtstreekse zichtrelatie zal bestaan, dat er nog een concreet bouwproject moet worden uitgewerkt, en dat het GRUP zelf voorwaarden oplegt voor de landschappelijke inkadering en in maatregelen voorziet om de zichtrelatie tussen de parkeergarage en de woningen in de Tramstraat te verhinderen.

Beoordeling

6. Vastgesteld wordt dat de uiteenzetting van de middelen niet altijd even bevattelijk is en even ondubbelzinnig laat begrijpen welke rechtsregel op welke wijze verzoeker precies geschonden acht.

Voor zoveel die onduidelijkheid het middel in kwestie niet zonder meer onontvankelijk maakt, wat geval per geval moet worden onderzocht, mag ze hoe dan ook niet ten koste van de verwerende partijen gaan. In voorkomend geval wordt het middel dan ook begrepen en ontmoet zoals de verwerende partijen het redelijkerwijze mochten opvatten en hebben opgevat.

Als zodanig, echter, vermag de eerste exceptie niet het beroep in zijn geheel als onontvankelijk te doen verwerpen.

7. Verzoeker is eigenaar van het perceel aan de Tramstraat 21 te Halle, waarop hij woont. Dit woonperceel is gelegen in het plangebied, schuin tegenover de “Zone voor ziekenhuis”, bestemd voor de uitbreiding van het bestaande ziekenhuis. In beginsel doet verzoeker dan ook blijken van het vereiste belang. Het enkele feit dat hij niet aantoont dat er een rechtstreekse zichtrelatie ten opzichte van het parkeergebouw zal bestaan, is niet van aard dit belang te ontkrachten.

Overigens kwam ook reeds de auditeur in haar verslag tot de conclusie dat aan verzoeker niet het nodige belang mocht worden ontzegd, en heeft de eerste verwerende partij dat niet betwist in een laatste memorie, die zij immers niet indiende.

De tweede exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8. Volgens een eerste middel hebben de Gecoro, het college van burgemeester en schepenen en de gemeenteraad “de grondwettelijke regels van niet-discriminatie en van openbaarheid van bestuur (Grondwet, art. 11 en 32), grondwetsartikel 28 en art. 203 van het Gemeentedecreet (het beantwoorden van verzoekschriften), de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (Hoof[d]stuk III, Afdeling 3, art. 1.3.3., § 5) en de algemene rechtsbeginselen van zorgvuldigheid van bestuur en van ‘fair play’ niet gerespecteerd”. Hun wordt verweten de definitieve vastlegging van het ruimtelijk uitvoeringsplan te hebben willen

bespoedigen en het daarbij voor de ondertekenaars van bezwaarschriften ernstig te hebben bemoeilijkt om voor hun rechten op te komen.

Concreet lezen verwerende partijen in het middel drie grieven:

- enerzijds weigert de Gecoro overleg te plegen met de indieners van bezwaarschriften, maar anderzijds stelt zij wel voor om bij de opmaak van het landschapsplan advies te vragen of samen te werken met het regionaal landschap Zenne, Zuun en Zoniën;
- Gecoro-lid M. Debaerdemaeker heeft de aanwezigheidslijsten van de vergaderingen van 6 april 2011 en 21 september 2011 ondertekend, hoewel hij een rechtstreeks belang had bij het GRUP;
- doordat op 11 januari 2012 de bezwaarschriften van 20 augustus 2011 en 2 september 2011 nog niet schriftelijk beantwoord waren en geen afschrift van het gemeenteraadsbesluit van 22 november 2011 kon worden geraadpleegd, konden de bezwaarindieners niet weten of de wettelijke termijn van zestig dagen binnen welke de deputatie een beslissing over de goedkeuring moet nemen reeds een aanvang had genomen.

Beoordeling

9. Met de eerste verwerende partij wordt aangenomen dat de uiteenzetting van het middel “niet geheel duidelijk” is. Om die reden is in het auditorsverslag betoogd dat het middel moet worden beschouwd zoals het door de verwerende partijen is begrepen.

Verzoeker heeft zich daar in de laatste memorie terecht niet tegen verzet. Het middel wordt hierna beantwoord zoals het door de verwerende partijen werd opgevat.

10. Een eerste grief houdt verband met het feit dat de Gecoro geen gevolg heeft willen geven aan de vraag die, onder anderen, verzoeker bij bezwaarschrift formuleerde om een afvaardiging van twee of drie bewoners van

de Tramstraat te horen, in de hoop dat die hoorzitting zou “uitgroeien tot ware inspraak van de bewoners van de Tramstraat”.

In haar antwoord van 10 oktober 2011, stelt de Gecoro vast dat er decretaal geen verplichting bestaat om op het verzoek in te gaan en dat haar reglement “de uitnodiging van derden op het informatief gedeelte van de vergaderingen slechts toelaat bij beslissing van de volledige Gecoro in vergadering”, wat inhoudt “dat dergelijke uitnodiging pas mogelijk is na een vergadering en dus pas uitvoerbaar zou zijn als het al te laat is”. Bovendien is het volgens de Gecoro slechts mogelijk “in zeer uitzonderlijke omstandigheden, bv. als het bezwaarschrift te onduidelijk zou zijn en er kwesties van bijzonder belang met deze onduidelijkheid zouden gemoeid zijn”.

Het wordt niet beweerd, laat staan nog aangetoond, dat die uitzonderlijke omstandigheden te dezen voorhanden waren.

11. Wel acht verzoeker zodoende de bewoners van de Tramstraat gediscrimineerd ten opzichte van het Regionaal Landschap Zenne, Zuun & Zoniën. Meer bepaald adviseerde de Gecoro op 10 oktober 2011 om in de toelichtende kolom van artikel 1.5 van de stedenbouwkundige voorschriften toe te voegen “dat er bij de opmaak van het landschapsplan advies moet gevraagd worden aan of samengewerkt worden met het regionaal landschap Zenne, Zuun, Zoniën”. Voorgesteld werd “dat dit verplichtend opgenomen wordt in de voorschriften”.

Hiermee gaf de Gecoro gevolg aan het advies van 25 augustus 2011 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant.

In dat advies oordeelde de deputatie dat het gebruik van zone C van de ziekenhuiszone “bij voorkeur verder afgestemd [wordt] met het project dat regionaal landschap Zenne, Zuun, Zonieën op zich neemt voor de Groebegrachtvallei. Regionaal landschap kan bijvoorbeeld betrokken worden in het kader van de opmaak van een landschapsplan (algemene bepaling art. 1.5) om

een goede overgang en verweving mogelijk te maken met het project Groebegrachtvallei”.

Die zienswijze van de deputatie, bijgevalen door de Gecoro, houdt hiermee verband dat de voornoemde zone C, die een overgangsgebied naar de open ruimte van de Groebegrachtvallei is, zou moeten worden ingericht als tuin of als park, terwijl al sinds 2009 door het Regionaal Landschap Zenne, Zuun & Zoniën een Groebegrachtproject is gestart, in het kader waarvan het regionaal landschap de visieontwikkeling voor de Groebegracht coördineert “in samenwerking met de stad Halle, de gemeente Pepingen, Colruyt, Natuurpunt Halle, Natuurpunt Pajottenland, Vlaamse Landmaatschappij, Boerenbond en de Provincie Vlaams-Brabant (diensten mobiliteit, leefmilieu en water)”.

12. Het voorgaande wijst uit dat de situatie van verzoeker zich hoegenaamd niet laat vergelijken met die van het bedoelde regionaal landschap. Verzoeker was reeds in de gelegenheid zijn mening in bezwaarschriften mee te delen. Het Regionaal Landschap, daarentegen, kon niet al zijn visie geven omtrent een landschapsplan dat immers nog moet worden opgesteld. Nochtans is het een door de overheid erkende en meegefinancierde instantie die speciaal werkt aan een toekomstbeeld voor de Groebegracht.

Er is overigens des te minder reden om de gelijkheid geschonden te achten, waar het advies van de Gecoro om het advies of de medewerking van het Regionaal Landschap bij het opmaken van een landschapsplan verplicht in te winnen, finaal niet is gevolgd in het definitief vastgestelde GRUP. Er is aldaar mee volstaan om in de marge van het artikel 1.5 van de stedenbouwkundige voorschriften toe te lichten dat de stad, die partner is in het project Groebegracht, zelf zal zorgen voor een aftoetsing van het landschapsplan aan het Groebegrachtproject.

13. Wat de tweede grief van verzoeker betreft, blijkt M. Debaerdemaeker inderdaad de aanwezigheidslijsten van de Gecoro-vergaderingen van 6 april 2011 en 21 september 2011 ondertekend te hebben.

Wel geeft het verslag van de vergadering van 6 april 2011 aan dat hij na de toelichting bij het GRUP, door de aangestelde ontwerper, en vóór het uitbrengen van het advies de vergaderzaal verliet.

Op 21 september 2011, dan weer, is er geen bespreking en advisering van het GRUP geweest. Ze zijn uitgesteld geworden naar de zitting van 5 oktober 2011. Alsdan was M. Debaerdemaeker niet aanwezig, maar verontschuldigd.

Zelfs in de veronderstelling dat M. Debaerdemaeker inzake het GRUP een rechtstreeks belang zou hebben gehad, is er gelet op het voorgaande geen reden om aan te nemen dat hij aan de bespreking en de stemming over die aangelegenheid heeft deelgenomen en daardoor het fair-playbeginsel, het onpartijdigheidsbeginsel of artikel 1.3.3, § 5, VCRO heeft geschonden.

14. In een derde grief beklagt verzoeker zich erover dat hij niet kon weten of de termijn waarbinnen de deputatie haar goedkeuringsbeslissing moest nemen, reeds een aanvang had genomen.

In antwoord op het verweer van de eerste verwerende partij dat hij geen belang erbij heeft om dat te doen gelden, repliceert verzoeker dat het zijn “elementair recht is o.m. met het oog op het tijdig kunnen voorbereiden en indienen van een verzoekschrift tot schorsing en vernietiging bij uw Raad”.

Dit wederantwoord overtuigt niet. Verzoeker heeft tijdig een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring ingediend. Het is niet in het minst aannemelijk gemaakt dat hij daarbij in enig opzicht is gehinderd geworden doordat hij beweerdelijk niet wist of kon weten wanneer de beslistermijn voor de deputatie ging lopen.

15. Het eerste middel wordt in zijn geheel verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een tweede middel betoogt verzoeker dat de eerste doelstelling van het GRUP een “uitbreiding van het ziekenhuis op een landschappelijke geïntegreerde wijze met respect voor de Groebegracht” is. De grootschalige uitbreiding van het ziekenhuis, met een zeer grote druk op het residentiële woongedeelte van de Tramstraat, staat daar haaks op. Uiteengezet wordt dat de verkavelingsvergunning Tramstraat dateert van 1975, dat de bewoners uitkeken op weide- en akkerland, dat de bouwvergunning voor het ziekenhuis in de Grote Weide veel later werd verleend, dat de landschappelijke verharding aanvankelijk nog enigszins gecompenseerd werd, dat de geringe compensaties in 2011 plots ongedaan werden gemaakt, en dat ten slotte op 22 november 2011 een GRUP is vastgesteld dat in de uitbreiding van het ziekenhuis voorziet en daarenboven in een parkeergarage in de onmiddellijke nabijheid van de Tramstraat. Naar de mening van verzoeker is hierdoor de rechtszekerheid “volkomen zoek”.

Beoordeling

17. De verwerende partijen betwisten terecht de ontvankelijkheid van het middel zoals het in het verzoekschrift is uiteengezet. Verzoekers overwegingen laten niet begrijpen op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden zou zijn.

18. Tevergeefs bepleit verzoeker in de laatste memorie dat het middel ontvankelijk is “zoals het is uiteengezet in de memorie van wederantwoord van 20 oktober 2012 m.b.t. een schending van art. 1.1.4 VCRO”.

Met zijn toevoeging in de memorie van wederantwoord beoogt verzoeker het middel een bijkomende grondslag te geven. Een initieel onontvankelijk middel laat zich evenwel niet aanvullen buiten de initiële

beroepstermijn. In zoverre de toevoeging als een nieuw middel te beschouwen is, blijkt het niet de openbare orde te raken, noch te berusten op gegevens die niet ook al ten tijde van het indienen van het beroep gekend waren. En miskent het nieuwe middel bijgevolg artikel 2, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ volgens hetwelk het verzoekschrift de middelen moet bevatten.

19. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Een derde middel klaagt aan dat de motivering met betrekking tot de “parkeergarage met drie ondergrondse parkeerlagen” in de toelichtingsnota die tijdens het openbaar onderzoek voorlag, hoofdzakelijk gebaseerd was “op een zgn. mondeling ‘VMM-akkoord’ dat in werkelijkheid niet bestond” en dat na het openbaar onderzoek geweigerd werd om nog het schriftelijk advies van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) in te winnen alvorens tot de definitieve vastlegging van het GRUP werd overgegaan.

Toegelicht wordt dat vermits de toelichtingsnota op een onjuist feit berustte, meer bepaald een “akkoord van de VMM”, het aanvankelijk gewekte vertrouwen in hoofde van de rechtsonderhorigen niet gehonoreerd werd en de rechtszekerheid werd geschonden. Doordat de Gecoro na het openbaar onderzoek weigerde alsnog het advies van VMM in te winnen en genoegzaam met een schrapping van de woorden “akkoord van de VMM” in een tweede versie van de toelichtingsnota, werd de rechtszekerheid opnieuw geschonden.

Beoordeling

21. In de toelichtingsnota die tijdens het openbaar onderzoek voorlag wordt op p. 93 uiteengezet dat na de tweede plenaire vergadering van 27 april 2011 onder meer de volgende aanpassing aan het GRUP is doorgevoerd:

“Het parkeergebouw oost in de zone voor ziekenhuis B2 kan worden gerealiseerd met 3 in plaats van 1 ondergrondse parkeerlaag. Op deze manier worden alle parkeerbehoeften opgevangen in 1 gebouw en kan parkeergebouw west verdwijnen. Het voorzien van drie ondergrondse parkeerlagen werd afgetoetst met Filip Raymaekers van de VMM (dd. 19/05/2011) en de VMM gaat hiermee akkoord. Uiteraard zullen zij bij de advisering van de bouwvergunning passende maatregelen opleggen om de grondwaterstroming tijdens de werken minimaal te verstoren. Het verdwijnen van parkeergebouw west versterkt het landschappelijk karakter van de Groebegracht.”

In plaats van aan de vermelding in verband met het akkoord van de VMM een speciaal vertrouwen te ontleen, heeft verzoeker er integendeel VMM over ondervraagd. Blijkens het antwoord is de mondelinge reactie op een informele telefonische vraag niet te aanzien als een formeel standpunt van VMM.

22. Het heeft verzoeker geïnspireerd tot het indienen van een bezwaar, waarin hij vroeg om vóór de definitieve vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan een grondige studie uit te voeren inzake de effecten van drie of minder ondergrondse parkeerlagen in een parkeergebouw op de grondwaterstroming en om de ter zake vereiste maatregelen tot onderdelen van het GRUP te maken en niet door te schuiven naar de vergunningsfase.

De Gecoro is verzoeker niet gevolgd. Zij was van mening dat een studie vereist dat er een concreet bouwproject is, dat die studie zelfs “overeenkomstig de wetgeving terzake” bij de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning dient te worden gevoegd, en dat ook pas dan een formeel advies aan VMM moet worden gevraagd. Wat het effect van de ondergrondse bouwlagen van het parkeergebouw op het grond- en oppervlaktewater betreft wordt ook nog geantwoord:

“de impact op oppervlaktewater is zeer beperkt, concreet wordt een overstromingsgebied voorzien om de waterloop wanneer nodig meer ruimte te geven. Wat het grondwater betreft ligt de site in een gebied dat matig gevoelig is voor grondwaterstroming. Voor deze zone wordt in het uitvoeringsbesluit van het decreet integraal waterbeleid gesteld dat indien er ingrepen worden gepland van meer dan 5 m diep en met een horizontale lengte van meer dan 100 m er advies dient aangevraagd te worden bij de bevoegde adviesinstantie. Bij toepassing van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP op de zone voor het parkeergebouw blijkt dat dit niet van toepassing is. Het parkeergebouw zal wel dieper zijn dan 5 m doch nooit 100 m lang. Niettemin – bleek uit telefonisch overleg met de VMM - afdeling water dat deze bij het verlenen van advies op de stedenbouwkundige aanvraag voor het parkeergebouw wel maatregelen kunnen opleggen (zoals retourbemaling, werken met damplanken...) opdat een mogelijke impact zeer beperkt blijft. Dergelijk advies en dergelijke maatregelen dienen niet gekoppeld te worden aan het RUP maar worden via de vigerende wetgeving opgelegd bij de aanvraag van stedenbouwkundige vergunningen. [...].”

Deze weerlegging wordt door verzoeker niet in het gedrang gebracht.

23. Uiteindelijk is de door verzoeker bekritiseerde passage in de toelichtingsnota die bij het openbaar onderzoek voorlag, aldus in de definitieve toelichtingsnota geherformuleerd:

“Het parkeergebouw oost in de zone voor ziekenhuis B kan worden gerealiseerd met 3 in plaats van 1 ondergrondse parkeerlaag. Op deze manier worden alle parkeerbehoeften opgevangen in 1 gebouw en kan parkeergebouw west verdwijnen. De haalbaarheid van het voorzien van drie ondergrondse parkeerlagen in relatie tot het decreet integraal waterbeleid (aanwezigheid van gebied dat matig gevoelig is voor grondwaterstroming) werd in een telefonisch overleg afgetoetst met de VMM (dd. 19/05/2011) om na te gaan dat er effectief ondergrondse bouwlagen in dergelijk gebied mochten gerealiseerd worden. De VMM stelde dat er effectief in dergelijke gebieden ondergrondse bouwlagen kunnen worden toegestaan doch dat de VMM bij de advisering van de stedenbouwkundige vergunning passende maatregelen kan of zal opleggen om de grondwaterstroming tijdens de werken minimaal te verstoren. Er dient bij de aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning verplicht advies te worden aangevraagd. Het verdwijnen van parkeergebouw west versterkt het landschappelijk karakter van de Groebegracht.”

24. Samenvattend blijkt dat het door verzoeker gewraakte “onjuist feit” geen gewekt vertrouwen heeft geschonden en dat het ten andere uiteindelijk

ook is rechtgezet. Tevens blijkt dat er voor de weigering om toch nog, vóór de definitieve vaststelling van het GRUP, het formeel advies van VMM in te winnen redenen bestaan waarvan niet wordt aangetoond dat ze ondeugdelijk zijn.

Het middel is hoe dan ook als ongegrond te verwerpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

25. In een vierde middel doet verzoeker de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ gelden en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De motivering van het GRUP zou op verschillende punten niet afdoende zijn. Tevens zijn de toelichtingsnota die voorlag tijdens het openbaar onderzoek, het Gecoro-advies van 10 oktober 2011 “en/of” een uittreksel uit de notulen van het college van burgemeester en schepenen van 28 oktober 2011 onlogisch, onduidelijk, onsamenhangend, tegenstrijdig, kwalitatief slecht of niet onderbouwd.

Verzoeker wijst er onder meer op dat de milieuscreening en de bevestiging van de dienst Mer dat er voor het GRUP geen plan-MER nodig was, geen betrekking hadden op de varianten 5, 6 en het synthese-ontwerp. Aldus konden in de milieuscreening vanzelfsprekend niet “de milieueffecten m.b.t. wonen” worden beschreven van een parkeergarage met drie ondergrondse bouwlagen in de onmiddellijke nabijheid van het residentiële woongedeelte van de Tramstraat. Tevens merkt verzoeker op dat de overheid weigerde op het in bezwaarschriften geformuleerde verzoek in te gaan om het screeningsdossier te vervolledigen met alle nog niet gescreende varianten voor de uitbreiding van het ziekenhuis en om opnieuw het advies van de dienst Mer in te winnen.

Beoordeling

26. Aangezien het GRUP geen rechtshandeling met een individuele strekking is, is de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ er niet op van toepassing.

27. Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, klaagt verzoeker zich erover dat geen gevolg is gegeven aan zijn bezwaar om het screeningsdossier te vervolledigen met alle nog niet gescreende varianten voor de uitbreiding van het ziekenhuis en om opnieuw het advies van de dienst Mer in te winnen.

Inderdaad komen in de m.e.r.-screening en het advies van de dienst Mer dat de opmaak van een plan-MER onnodig is, niet de varianten en het syntheseontwerp aan bod die naderhand, ten gevolge van de eerste en de tweede plenaire vergadering, zijn uitgewerkt. Naar in de toelichtingsnota wordt uitgelegd was de impact van die laatste ontwerpen kleiner dan die van de varianten in de m.e.r.-screening:

“De positieve elementen uit de uitgevoerde m.e.r.-screening blijven integraal gehandhaafd. De ruimte-inname neemt af. De positieve effecten zijn bijgevolg verbeterd en de negatieve effecten worden bijkomend gemilderd.”

Ook de Gecoro denkt er zo over. De vraag dat variant 5, 6 en het syntheseontwerp zouden worden toegevoegd aan een nieuw en vervolledigd screeningsdossier beantwoordt zij als volgt:

“Gezien de negatieve effecten op open ruimte, vallei en natuur gemilderd werden en er geen significant bijkomend negatieve effecten zijn (de impact van parkeren en toevoer van verkeer blijft behouden op de site – er was oorspronkelijk ook een parking voorzien in open lucht waar nu het parkeergebouw komt – een parkeergebouw kan geluidsarm worden uitgevoerd en genereert zo niet meer lawaai dan een parking in open lucht), is een bijkomende mer-screening niet vereist. De provincie, Ruimte&Erfgoed en LNE hebben deze motivatie niet in vraag gesteld en hebben ook niet gesteld dat de mer-screening opnieuw moet uitgevoerd worden.”

Verzoeker gaat op die beoordelingen in het verzoekschrift niet echt in. Alleszins maakt hij niet aannemelijk dat de verwerende partijen, door om die redenen niet tot een bijkomende m.e.r.-screening te zijn overgegaan, de grenzen te buiten zijn gegaan van wat als een zorgvuldige en redelijke besluitvorming kan worden beschouwd.

28. Wat de andere beweerde onzorgvuldigheden betreft, valt de Raad van State de eerste verwerende partij en het auditoraat bij dat het middel, zoals het in het verzoekschrift is uiteengezet, elementaire duidelijkheid mist, minstens in wezen opportunitetskritiek behelst die niet tot nietigverklaring kan leiden.

29. Het middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

30. Een vijfde middel oefent hierop kritiek uit dat bij de vaststelling van het GRUP de aanbevelingen van het agentschap Natuur en Bos en van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar “die ertoe strekten in het traject van het RUP een meerwaarde én tijdswinst te realiseren”, op advies van de Gecoro en zonder afdoende motivering zijn afgewezen. Dit is in strijd met artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en schendt de verwachtingen “die deze voorstellen bij de omwonenden van de ‘Grote Weide’ wekten of [...] konden wekken”. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is “zwaar in het gedrang gebracht”.

Beoordeling

31. Naar aanleiding van de tweede plenaire vergadering, van 27 april 2011, gaf het agentschap voor Natuur en Bos te kennen dat een landschapsplan “inderdaad meer garantie naar een kwalitatieve landschappelijke

integratie” biedt, maar meent het “dat men in het planproces van voorliggend RUP al een stap verder moet gaan door het landschapsplan onderdeel te maken van het RUP en het ‘niet door te schuiven’ naar de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning”. Dit was haalbaar met “het al vrij gedetailleerde synthese ontwerp, weliswaar nog aan te passen in functie van alle opmerkingen”, “zodat de adviesverlenende instanties hierover ook uitspraak kunnen doen”.

Vaststellend dat hierop niet werd ingegaan, vraagt verzoeker in een bezwaarschrift dat het in het vooruitzicht gestelde landschapsplan tot onderdeel van het GRUP zou worden gemaakt.

De Gecoro antwoordt in dit verband:

- “Om een landschapsplan te kunnen opmaken moet er al een concreet uitgewerkt bebouwingsproject opgemaakt zijn. Het RUP wenst echter nog niet vast te leggen onder welke vorm het ziekenhuis zal uitbreiden, slechts waar het kan uitbreiden. Het RUP legt wel voorwaarden op voor de landschappelijke inkadering en het landschappelijk karakter van de omgeving. Zowel de provincie als Ruimte&Erfgoed vragen niet dat een landschapsplan deel uitmaakt van een RUP”;
- “Het RUP stelt dat het landschapsplan bij de stedenbouwkundige vergunning moet worden gevoegd. Zonder plan geen vergunning. Een onaangepast plan kan leiden tot niet vergunnen.”

32. Het voorstel van het agentschap voor Natuur en Bos kadert in een soort van ambtelijk vooroverleg die aan de formele besluitvorming over het GRUP voorafgaat. Als zodanig vermag die raadpleging geen verwachtingen bij de omwonenden op te wekken die dan op straffe van schending van het vertrouwensbeginsel gehonoreerd zouden moeten worden.

Voorts wordt het voorstel, dat geen dwingende noodzaak maar alleen een als wenselijk beschouwde mogelijkheid betreft, na afweging gemotiveerd verworpen. Dat er nog geen concreet uitgewerkt bebouwingsproject is, zoals de Gecoro overweegt, wordt niet genoegzaam weerlegd door te doen gelden, in het verzoekschrift, dat het volgens het agentschap “al vrij gedetailleerd[e]” ontwerp nadien alleszins nog op één punt meer gedetailleerd

werd: “de afstand tussen het parkeergebouw en de omheining van de ziekehuissite tegenover de zijgevel van huis nr. 24 van de Tramstraat resp. langsheen de voetweg Tramstraat (vroegere trambedding) werd maximaal op 9 m vastgelegd”.

Van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in deze concrete omstandigheden geen sprake.

33. Ook het feit dat geen gevolg is gegeven aan het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, naar aanleiding van de tweede plenaire vergadering, om de Vlaamse Bouwmeester vroeg in het traject te betrekken met het oog op “een meerwaarde en tijdswinst”, is niet van aard de in het middel aangevoerde rechtsregels geschonden te doen achten.

Nog daargelaten het belang dat verzoeker bij het aanvoeren van deze grief heeft, kan hij er hoe dan ook niet van overtuigen dat de Gecoro onredelijk of anderszins onzorgvuldig is geweest door er over de wenselijkheid om de bouwmeester vroeg te betrekken een andere mening op na te houden dan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar. En door namelijk te menen dat “op dit ogenblik” het inschakelen van de Vlaamse Bouwmeester eerder tijdsverlies dan tijdswinst zou opleveren, gelet op het feit dat het ziekenhuis al een eigen architect heeft aangesteld die op verschillende ervaringen overal in België kan bogen en ook gelet op de urgentie van de uitbreiding voor het ziekenhuis, waarvoor de concrete vragen al dateren van 2006.

34. Het middel wordt in zijn geheel afgewezen.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

35. In een zesde middel acht verzoeker het zorgvuldigheids- en fair-playbeginsel geschonden doordat de overheid de ondertekenaars van

bezwaarschriften niet uit eigen beweging erover geïnformeerd heeft dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar op 9 september 2011 een tweede keer een negatief advies uitbracht met betrekking tot het passen van het voorgenomen plan binnen de bovenlokale opties “en/of” doordat de overheid niet zo spoedig mogelijk heeft aangetoond dat het voorgenomen plan alsnog is ingepast geworden binnen de bovenlokale opties.

Beoordeling

36. Het middel is volgens de eerste verwerende partij onontvankelijk bij gebrek aan belang. Dit wordt in het auditorsverslag bijgevalen.

In tegenstelling tot wat het geval is met betrekking tot zijn andere middelen, komt verzoeker in de laatste memorie niet meer op het zesde middel terug. Ter terechtzitting vraagt hij zelfs om niet op grond van dit middel te vernietigen.

37. Het voorgaande wettigt ten minste de conclusie dat verzoeker zonder belang bij het middel is.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

38. Een zevende en laatste middel luidt aldus:

“Het RUP werd op 12 januari 2012 door de deputatie van Vlaams-Brabant goedgekeurd ‘met uitsluiting van de zone voor woonreserve ressorterend onder artikel 3.5 op p. 16 van de stedenbouwkundige voorschriften en de zoneringszone voor woonreserve van het grafisch plan’: het honoreert aldus geenszins de in het RUP ingeschreven hoofddoelstelling van een ‘uitbreiding van het ziekenhuis op een landschappelijke geïntegreerde wijze’; door het afsplitsen van ‘de zone voor woonreserve ressorterend onder artikel 3.5 op p. 16 van de stedenbouwkundige voorschriften en de zoneringszone voor woonreserve van het grafisch plan’ wordt de rechtszekerheid, die door de omwonenden van een RUP moet

kunnen worden / werd verwacht en die hun sowieso door het RUP ‘Grote Weide’ moet worden geboden, niet gewaarborgd.”

Beoordeling

39. Tussen de stad en de provincie bestaat er verschil van mening over de zone bedoeld in artikel 3.5 van de stedenbouwkundige voorschriften: die “Zone voor woonreserve” is een reservegebied voor wonen dat slechts kan worden ontwikkeld na het aantonen van de woonbehoeften op stedelijk niveau en op voorwaarde van herziening van het GRUP; tot dan is de zone bestemd voor professionele landbouwuitbatingen.

De provincie is van mening dat de zone buiten het GRUP moet worden gehouden: in het voorjaar van 2010 is het afbakeningsproces van het kleinstedelijk gebied Halle gestart; in het kader van het afbakeningsproces zijn de reservegebieden voor woonwijken opgenomen in de tussentijdse visienota en de nota voor publieke consultatie; de delen van het woonreservegebied die niet noodzakelijk zijn voor de uitbreiding van het ziekenhuis en de waterberging voor de Groebegracht behoren verder te worden afgewogen in het provinciale afbakeningsproces.

De stad daarentegen wil de zone binnen het GRUP behouden om twee redenen: het GRUP krijgt een eenduidige afbakening en de stad wil geen nieuwe landbouwbedrijven in deze zone; het is de bedoeling om er in de toekomst in woonwijken te voorzien.

De Gecoro beperkt zich ertoe van de discussie akte te nemen.

In de aangevochten gemeenteraadsbeslissing van 22 november 2011 blijft de eerste verwerende partij bij de zienswijze dat de zone voor woonreserve binnen het GRUP behouden moet worden.

De tweede verwerende partij, van haar kant, keurt op 12 januari 2012 de gemeenteraadsbeslissing van 22 november 2011 goed, maar met

uitsluiting van de zone voor woonreserve ressorterend onder artikel 3.5 van de stedenbouwkundige voorschriften en de zoneringszone voor woonreserve van het grafisch plan. De deputatie overweegt in dat verband:

“De provincie ondersteunt de opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de uitbreiding van het regionale ziekenhuis. Dit werd gekaderd binnen de opties van het gemeentelijk ruimtelijke structuurplan en werd ook als een gemeentelijk planningsinitiatief gekaderd binnen het afbakeningsproces kleinstedelijk gebied Halle op voorwaarde van afstemming van de visie en ruimtelijke opties in het afbakeningsproces.

De afstemming met het afbakeningsproces is ten dele opgenomen in het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan door de opties van de Groebengrachtvallei sterker in de overweging te nemen. Het aanpassen van het ontwerp voor de uitbreiding van het ziekenhuis en de zorginfrastructuur getuigt hiervan. De aftoetsing van de opties in verband met de woonreservegebieden voor woonwijken dient echter verder zijn uitwerking te krijgen in het provinciale afbakeningsproces.

In het kader van het afbakeningsproces kleinstedelijk gebied Halle zijn de reservegebieden voor woonwijken onderwerp van verdere afweging. Concreet werd in de tussentijdse visienota en de nota voor publieke consultatie het behoud als open ruimte op korte termijn van de reservegebieden voor woonwijken in de omgeving van de Groebegracht en SK Halle vooropgesteld (overeenkomend met de visie van de stad). Wat betreft de opties op langere termijn zijn twee keuzes mogelijk: (deels) herbestemmen naar open ruimte met beperkte afwerking of een woonontwikkeling op lange termijn. Dit wordt verder afgewogen in het provinciale afbakeningsproces voor het kleinstedelijk gebied Halle in samenspraak met de stad.”

40. In het middel, zoals het in het verzoekschrift wordt uiteengezet, wordt aan het voorgaande geen enkele aandacht besteed. Verzoeker poneert er alleen in dat door de afsplitsing van het artikel 3.5 van de stedenbouwkundige voorschriften en de zoneringszone voor woonreserve van het grafisch plan, de rechtszekerheid die “moet kunnen worden / werd verwacht” niet gewaarborgd is.

Op welke wijze de gedeeltelijke niet-goedkeuring tekortkomt aan de hoofddoelstelling van het RUP en aan de rechtszekerheid, wordt niet toegelicht en is ten andere evenmin spontaan duidelijk.

De toelichting die voor het eerst in de memorie van wederantwoord wordt gegeven, en ook al in het verzoekschrift kon zijn vermeld, vermag niet de initiële onontvankelijkheid van het middel te verhelpen.

41. Ook de uiteenzetting in de memorie van wederantwoord dat de gedeeltelijke niet-goedkeuring een wijziging van het GRUP door de provincie inhoudt en dat zodoende artikel 2.2.13, § 4, tweede lid, artikel 2.2.15, § 1, en artikel 2.2.15, § 2, VCRO overtreden werden, kan die onontvankelijkheid niet goedmaken. De uiteenzetting behelst een nieuwe, te late invulling van het middel.

42. De verwerende partijen werpen terecht de niet-ontvankelijkheid van het middel wegens onduidelijkheid en onvoldoende adstructie op. Het middel is niet-ontvankelijk.

VI. Dwangsom

43. Uit de verwerping van de middelen en de hierna uit te spreken verwerping van het beroep volgt dat er überhaupt geen reden toe is om een dwangsom op te leggen “ingeval van niet-naleving van [het] vernietigingsarrest”.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot het opleggen van een dwangsom.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
twaalf november 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust